

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2023.

«ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ»

«Μνεία της δευτέρας και ενδόξου παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού». Αρχίππου, Φιλήμονος και Αφρίας, Φιλοθέης οσιομάρτυρος της Αθηναίας.

έτος 16^ο Τεύχος 690

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ (Αποστολικό ανάγνωσμα Α΄Κορ. 8,8-9,2)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- Θεολόγου

«διόπερ ει βρώμα σκανδαλίζει τον αδελφόν μου, ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα, ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω»(Α΄Κορ.8,13)

Με την παραβολή της κρίσεως που προβάλλει το ευαγγελικό ανάγνωσμα σήμερα Κυριακής των Απόκρεω μας υπενθυμίζει η Εκκλησία μας ότι η

ζωή αυτή που ζούμε όχι μόνο κάποια στιγμή θα τελειώσει, αλλά και θα ελεγχθεί. Όταν ο Χριστός θα έρθει στη Δευτέρα Παρουσία Του, τότε θα αποδώσει στον καθένα μας ανάλογα με αυτά που πολιτεύτηκε, σε σχέση μάλιστα με το συνάνθρωπό του. Στην ίδια γραμμή όμως βρίσκεται και το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα. Η Εκκλησία μας, λοιπόν, μας διδάσκει σήμερα με τα αγιογραφικά της αναγνώσματα, ότι ο συνάνθρωπός μας μάς δίνεται από το Θεό ως δυνατότητα σωτηρίας, που μπορεί όμως να μεταβληθεί και σε δυνατότητα κόλασης. Από μας εξαρτάται, από τη στάση μας

απέναντί του. Εξαρτάται από το πώς εμείς βλέπουμε τον άλλο δίπλα μας, με τα μάτια του Χριστού ή του σατανά.

Απόηχος αγιοπνευματικός του σημερινού Ευαγγελίου είναι τα λόγια του αποστόλου Παύλου. Αν η θέση στη στάση μου έναντι στον αδελφό μου είναι η αγάπη, η άρνηση είναι ο σκανδαλισμός του αδελφού μου, ο κλονισμός της πίστης του. Γι' αυτό το λόγο ο Παύλος μας γράφει: **«διόπερ ει βρώμα σκανδαλίζει τον αδελφό μου, ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα, ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω»**(Α΄Κορ.8,13). Αν κάποιος φαγητό κάνει τον αδελφό μου να σκανδαλιστεί και να πέσει, δε θα φάω ποτέ κρέας για να μη γίνω αιτία να σκανδαλιστεί ο αδελφός μου. Αφορμή γι' αυτά τα λόγια του Παύλου έγινε η συνήθεια κάποιων χριστιανών της Κορίνθου να τρώνε το κρέας που οι ειδωλόλατρες πρόσφεραν στα θυσιαστήρια των ειδώλων. Η τροφή με τα «ειδωλόθυτα» σφάγια δίχαζε τους πιστούς και λίγο έλειψε να διασπάσει την ενότητα στο σώμα της Εκκλησίας. Μερικοί χριστιανοί, προφανώς με ασθενική πίστη, θεωρούσαν αμαρτία το να φάνε κρέας ειδωλοθύτων. Νόμιζαν ότι με αυτόν τον τρόπο γίνονται κοινωνοί των ειδώλων. Το χειρότερο ήταν ότι, όχι μόνο αυτοί απέκλειαν τον εαυτό τους από τη βρώση αυτών των κρεάτων, αλλά είχαν την απαίτηση να επιβάλλουν την άποψή τους σε όλη τη χριστιανική κοινότητα.

Το γεγονός αυτό της βρώσης ειδωλοθύτων αυτό καθ' εαυτό δεν ήταν απαγορευτικό, καθότι ο Χριστός απάλλαξε τους ανθρώπους από τη δουλεία των ειδώλων και αποσύνδεσε από αυτά κοινές ανθρώπινες πράξεις, όπως αυτές. Δεν ξέρω, αδελφοί μου, ποια θέση θα παίρναμε εμείς αν ζούσαμε τότε. Πάντως ο απόστολος Παύλος θεωρούσε το όλο θέμα ηθικά αδιάφορο κι έλεγε: **«βρώμα δε ημάς ου παρίστησι τω Θεώ, ούτε γαρ φάγωμεν περισσεύομεν, ούτε εάν μη φάγωμεν υστερούμεθα»**(Α΄Κορ.8,8). Είτε φάμε ειδωλόθυτα, είτε δε φάμε, το ίδιο είναι ηθικώς και θεολογικώς. Ούτε αν φάμε θα γίνουμε καλύτεροι στα μάτια του Θεού, ούτε αν δε φάμε θα γίνουμε χειρότεροι.

Το κρέας των ειδωλοθύτων δεν απαγορευόταν, αφού ούτε τη λαιμαργία ικανοποιούσε, ούτε την υγεία έβλαπτε, ούτε σε περίοδο νηστείας το έτρωγαν οι πρώτοι χριστιανοί. Κάποιος άλλος όμως το απαιτούσε, θυσία

του μικρού αυτού δικαιώματος, ήταν η **«αγάπη»!** Σκανδαλίζονταν οι ασθενείς στην πίστη: **«βλέπετε δε μήπως η εξουσία υμών αυτή πρόσκομμα γένηται τοις ασθενούσιν..»**(Α΄Κορ.8,9). Άρα για ένα τόσο μικρό, ελάχιστο δικαίωμα των πολλών , ο απόστολος Παύλος κινδύνευε να χάσει το μεγάλο του έργο στην Κόρινθο, που ήταν η σωτηρία των πιστών. Στην πάλη μέσα του ανάμεσα στην ελευθερία και στην αγάπη, γρήγορα επικρατεί η αγάπη. Και τότε παίρνει την απόφαση **«ει βρώμα σκανδαλίσει τον αδελφόν μου, ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα, ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω»** (Α΄Κορ.8,13). Αν ο Χριστός στην σημερινή ευαγγελική περικοπή της μέλλουσας κρίσης καταδικάζει όσους αδιαφόρησαν για τους ασθενείς και δεν τον επισκέφτηκαν, φαντάζεστε πόσο θα καταδικάσει εκείνους, που όχι μόνο δεν αγαπούν τους ασθενείς, αλλά τους τιμωρούν εγωιστικά, τους μαστιγώνουν κυριολεκτικά. Μα όποιος μαστιγώνει τους αδύνατους είναι σαν να φραγγελώνει το σώμα του Εσταυρωμένου Ιησού. Αυτό ακριβώς τονίζει ο Παύλος: **«ούτω δε αμαρτάνοντες εις τους αδελφούς και τύπτοντες αυτών την συνείδηση ασθενούσιν, εις Χριστόν αμαρτάνετε»**(Α΄Κορ.8,12).

Πάνω, πάντως, από την ελευθερία είναι η αγάπη. Η αγάπη δέσμευε και κατηύθυνε την ελευθερία του Παύλου έτσι ώστε για πολλά δικαιώματά του, για πολλές « εξουσίες» του μας λέγει: **«ουκ εχρησάμεθα τη εξουσία ταύτη, αλλά πάντα στέγομεν, ίνα εγκοπήν τινά δώμεν τω ευαγγελίω του Χριστού»** (Α΄Κορ.9,12). Κανένας άλλος δεν είναι τόσο ελεύθερος, όσο ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Είναι απόλυτα ελεύθερος, αφού είναι ο απόλυτα άγιος, ο απόλυτα σοφός. Και, όμως, αγαπητοί μου, ο απόλυτα ελεύθερος Χριστός αυτοδεσμεύτηκε από αγάπη στον αμαρτωλό άνθρωπο. Καίτοι ο Χριστός είναι άχρονος, δεσμεύτηκε μέσα στο χρόνο. Ο Χριστός καίτοι άπειρος και αχώρητος δεσμεύτηκε στην καταδίκη του Σταυρού. Εξαρτήθηκε για τη δική μας ανεξαρτησία, δεσμεύτηκε στον πόνο για τη δική μας σωτηρία.

Αυτό είναι το νέο ήθος που επαγγέλλεται ο Χριστός και ευαγγελίζεται η Εκκλησία μέσα στους αιώνες. Το κριτήριο της στάσης μας στην κοινωνία και στον συνάνθρωπο να μην είναι οι δικές μας ανάγκες, τα δικά μας μόνο δικαιώματα, αλλά και το τι θέλει ο συνάνθρωπος, τι μπορώ να κάνω για να προφυλάξω τον αδελφό, πώς πρέπει να ζήσω , για να γίνει η ζωή μου

αφορμή σωτηρίας και για μένα και για τους ανθρώπους που με περιβάλλουν, για τον πλησίον μας. Η κατηγορία του πλησίον σφραγίζει τελεσίδικα τη νέα εν Χριστώ κοινωνία, την Εκκλησία. Πλησίον, όπως ανέφερα στην παραβολή του καλού Σαμαρείτη, είναι ο κάθε άνθρωπος. Στο συνάνθρωπό μας βλέπουμε τον ίδιο το Χριστό. Αγαπώντας τον πλησίον μας, αγαπάμε Εκείνον, του οποίου κάθε άνθρωπος είναι εικόνα Του.

Ο Χριστός θέλησε να σταυρωθεί για τη σωτηρία του αδελφού μου, λέγει ο Παύλος, κι εγώ δε θα κάνω μια τόσο μικρή θυσία για την πνευματική προκοπή του; Τρεις φορές αναφέρει ο Παύλος στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα τη λέξη «**αδελφός**», την ίδια που χρησιμοποιεί και ο Κύριος στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, δηλώνοντας την πνευματική συγγένεια, που συνάπτουμε με τους συνανθρώπους μας στο όνομά Του. Το βασικό κριτήριο της κρίσης μας είναι η στάση μας απέναντι στους αδελφούς μας. Κριτήριο, λοιπόν, της στάσης του χριστιανού έναντι του συνανθρώπου του είναι η αγάπη. Μπορεί ο χριστιανός να ζει ελεύθερα διότι «**επ'ελευθερία εκλήθη**», η ελευθερία του όμως αυτή περιορίζεται από την αγάπη του. Μια ελευθερία χωρίς αγάπη αποτελεί επικάλυμμα κακίας. Ελευθερία και αγάπη, λοιπόν, συνυπάρχουν και καμία δεν υφίσταται χωρίς την άλλη, αν θεωρηθούν χριστιανικά. Κατανοούμε εδώ συνεπώς αυτό που λέγει ο απόστολος Παύλος στους Κορινθίους, πως μπορεί η ελευθερία σας να μη λαμβάνει υπόψη τη συνείδηση των ασθενών αδελφών σας; Είναι σαν να μη λειτουργεί με αγάπη: «**βλέπετε δε μήπως η εξουσία υμών πρόσκομμα γένηται τοις ασθενούσιν**»(Α' Κορ.8,9)

Αυτές τις μικρές θυσίες του ιδίου θελήματος για την αγάπη των αδελφών μας, την αποφυγή του σκανδαλισμού της ασθενικής πίστης τους και την εξασφάλιση της ισορροπίας στο πλαίσιο της συνύπαρξής μας με τους άλλους, μας καλεί να προτάξουμε σήμερα ο απόστολος Παύλος. Ασφαλώς, αδελφοί μου, δεν πρόκειται για εύκολη διαδικασία, αφού απαιτεί περιορισμό του εγώ μας. Σίγουρα, όμως, πρόκειται για θεοφιλή πράξη, που επενδύει τον άνθρωπο με το ουράνιο ήθος της Εκκλησίας, το μόνο ικανό να σώσει τον κόσμο. **ΑΜΗΝ.**